

ГЖРГАЛЧО.

Народна приказка.

Един селянин тржгнал на оран. Той заржчал на жена си да му прати обед на нивата. Жена му пратила джщеря си да занесе обеда. Нивата била доста далеч, та джщерята се уморила. Тя се отбила да си почине под една вжрба на сянка. Седяла там и си мислила, как ще я ожени майка ѝ, как ще си роди момченце, па ще го кржстят Гжргалчо. Ще отиде Гжргалчо да си играе край огнището, ще падне огрибката от поличката и ще го утрепе. Ще умре хубав Гжргалчо, а тя ще го оплаква: „Ох, Гжргалчо, мамин Гжргалчо!“ Тжй тя плакала до кжсно. Забавила се. Майка ѝ тржгнала да я дири и я намерила под вжрбата, че плаче. Тя захванала да ѝ се кара, че се забавила. Но джщеря ѝ разказала, как се размислила за женитбата, как щяло да им се добие детенце, как щяли да го кржстят Гжргалчо и как щяла да падне огрибката да го утрепе. И майката заплакала. Едната викала: „Ох, Гжргалчо, бабин Гжргалчо!“, а другата нареждала: „Ох, Гжргалчо, мамин Гжргалчо!“ И двете плакали до тжмно.

Мжжа се вржшал вече от нивата и намерил жена си и джщеря си под вжрбата, че плачат.

— Защо плачете? — попитал ги той.

Те му разказали всичко.

— Утре, — рекжл мжжа, — ще ида по другите села да видя, дали има диви хора като вас.

Мжжа тржгнал на другия ден и пристигнал в едно село. Там някой си строил кжща и му не достигало едно